

Одного разу в квартирі...

Як ви знаєте, студенське життя наповнене навчанням, заліками, конспектами, практичними, практиками, парами та бажанням навчатися... Хоча ні, це скоріше студенське життя тих, хто і справді дуже хоче вчитися, а не працювати в фастфуді і на корпоративах хвалитися тим, що в нього диплом економіста чи юриста чи ще якийсь там диплом. В цей самий час, казати, що життя склалося так, що потрібно трохи поробити на цій роботі, а потім шукати щось краще. Хоча, і це не завжди правда. Інколи, студенти насправді хочуть вчитися, здавати заліки, вчасно закривати сесії і отримувати стипендії.

Знову щось не те...

Студенти хочуть жити по дорослому, заробляти гроші на підробітках, саджати дерева, кущі, квіти, копати траншеї і при цьому всьому, казати, яку вони важливу професію здобувають в університеті. Зароблені гроші, студенти, звісно, витрачають на дуже потрібні речі: додаткові курси по деяким предметам, на цікаві книги, на алкоголь, сигарети, а іноді, і наркотики, а якщо пощастить з сексуальним вихованням, то на презирвативи.

Загалом, всі студенти схожі у своїх бажаннях, от тільки пропорції в усіх різні. В одних це навчання, музеї, книги та вино на свята. В інших - портвейн розбавлений пивом, музика і марафон навчання за тиждень до сесії. Є ще студенти з великими грошима, але в них все взагалі інакше, та і не про них ми будемо говорити.

Зима, сніг, парк. До парку, з роками, притулився маленький, новий, за мірками міста, мікрорайон з будинками для сімей військовослужбовців з військової частини, що знаходилася аж в п'ядисяти метрах від крайнього будинку. За певних обставин, в тому числі і занепаду даної частини, мікрорайон був небагатий, а тому, багато квартир здавали в оренду студентам, здебільшого тим, котрі навчалися в університеті, що так зручно примикав до парку з протележного боку. В одному з будинків, в тому, де на стіні фарбою написали "панки не вмирають", а поряд, велику літеру "А" в колі. В під'їзді прибраному тіткою Дашою, колишнім вахтером в гуртожитку, а нині щасливою пенсіонеркою змушеною працювати. В квартирі на вхідних дверях якої хтось вицарапав "притон", жили не в міру збалансовані в своїх бажаннях студенти.

На маленькому ліжку, розрахованому на одну людину, спало двоє. Штори в кімнаті були закриті, тому, панувала темрява, хоча на дворі вже був день, що поволі наближався до вечора. До кімнати зайшов хлопець в неймовірно великих кросівках для його худорлявої статури.

- Ви теж на пари не пішли? - запитав він, сідаючи на ліжку.
- Що ти хочеш? - з під ковдри з'явилася рука і спробувала його вдарити, - Іди ти, дай поспати.
- Я суп зварив. Вставайте.
- Дай поспати! - рука знову сховалася під ковдру, - Великий гріх будити людей так рано.
- Вже не рано, а скоріше пізно. - хлопець підвівся, - Ви і так до самого вечора спали.

- Як до вечора? - дівочий голос з під ковдри, - Я ж мала сьогодні на пари піти.
- Ну на пари ти вже точно не встигнеш. - хлопець вхопив ковдру рукою і потягнув її за собою виходячи з кімнати і розкриваючи голі тіла на ліжку.

Не слухаючи образливих слів в свою адресу, хлопець кинув ковдру в коридорі і пішов, мов мінотавр, стукаючи своїми велетенськими кросівками, до іншої кімнати. Та не встиг він дійти, як двері відчинилися і звідти з'явилася голова:

- Який суп? - запитала голова
- Гречаний.
- Фу, ти козел, я хотів гороховий. - голова знову сховалася за дверима.

Мінотавр пішов до кухні. Через кілька хвилин за столом сиділи всі - мінотавр зі своїми кросівками-копитами, голова, от тільки на цей раз вже з тілом і оголена парочка котра була вже одягнена. В кожного було по тарілці ще гарячого гречаного супу.

- Що будемо робити? - запитала голова з тілом, в пасторті якої було написано Сергій, - Я пропоную вийти за пивом, трохи пройтися, а потім дивитися круті фільми.
- Знову пити? - вже одягненій Лілі, навіть сама думка здалася божевіллям, - А просто подивитися фільм не варіант?
- Просто, то для слабаків. - Сергій підняв тарілку, - З такою закускою взагалі треба горілку пити. Юра, ти за?
- Я подумаю. - Мінотавр театральнo почухав бороду, точніше пушок, що ріс там, де в дорослих росте борода, - Я подумав, що краще пиво.

Оголене тіло номер два, котре також вже вдягнулося і звалося Максимом по паспорту, а Максом в житті, мовчки їло суп і не втручалось.

- Ви всі скучні якісь. Козли. - Сергій вказав ложкою на Лілю, - А ти коза.
- Їж тихенько, доки не забрали. - дівчина взяла ложку з рук Сергія і почала їсти, подаючи приклад.

Розмови скінчилися, і було чутно лише стук ложок об тарілки і тихий стук у двері.

- Кого там принесло? - Сергій швидко встав і пішов до дверей, - У нас гості.

За кілька секунд кухня почала наповнюватися людьми: першим зайшов Васінька з великим пакетом у руці, хоча на його фоні пакет здавався не більшим за дамську сумочку, слідом за ним, сміючись, увійшли Кнопа та Віка, дві маленькі на зріст, навіть на пів голови нижчі від Лілі дівчини. Потім у дверях з'явився, з відкритою пляшкою дешевого портвейну, Вірус - вважаючий себе комп'ютерним генієм, а насправді, просто невдаха, що любить комп'ютерні ігри. Останнім до кухні, Сергій завів під руку Пастора, названого так в честь його прізвища яке і було Пастор.

Всі почали вітатися і відпивати з відкритої пляшки порошкового вина, котра швидко стала порожньою ледь всі обмінялися привітаннями.

- А ми до вас в гості. - Пастор дістав пляшку з пакета, що вже стояв на столі, - Ви ж не проти?
- Та чому ж ми маємо бути проти? - Сергій взяв пляшку з рук Пастора, відкрив її і зробив кілька ковтків, - Будьте як вдома.
- Тоді давайте стакани, ми вам принесли подаруночків. - Васінька почав викладати на стіл вміст пакета, - Ось вам ковбаска, ось горілочка, ось портвейн, хліб, сигарети. А ось це трава для любителів. І трішки пива.
- А де ви скільки грошей набрали? - запитав Макс беручи в руку пакетик коноплі розміром з чимале яблуко, - Ви банк пограбували?

- Та ні, заробили. - Пастор усміхнувся, - Я вам потім розповім, може ви з нами працювати захочете.
- Це де працювати? - запитала Ліля, - Ви цю гидоту продаєте?
- Звісно ні. - розсміявся, - Потім розповімо, зараз це не має значення.

Суп зістолу забрали, а замість нього, на столі з'явилися стакани, рюмки, нарізана ковбаса, мареновані гриби, та чорний, недбало порізаний тупим ножом хліб. Рюмки швидко наповнилися горілкою, а дівчатам у склянки - портвейн і всі випили.

- Швидко давай наливай, ато не встигнеш. - Вірус почав складати рюмки біля Сергія.
- Куди не встигнемо? - здивувалася Кнопа.
- Потяг відправляється, потрібно швидше пити. - Сергій почав наповнювати рюмки, - Готово! Швидко п'єм, поки не почалося!
- Ну, за відправлення потягу! - виголосив тост Пастор і всі знову випили.

За десять хвилин, поспішаючи на потяг, всі випили ще шість рюмок. І тут, потяг відправився. Випите вплинуло на всіх, і всі, в один момент згадали, що потрібно закушувати, але було вже пізно. Алкоголь зробив свою справу.

Непевною ходою, Макс з Лілею пішли на балкон.

- Щось ви дуже поспішаєте. - сказала Ліля даючи Максиму сигарету, - Ви так довго невижевете.
- Та я знаю, але ж потяг відправляється. - усміхнувся, взяв сигарету, підкурив і простягнув запальничку дівчині, - Думаю, зараз темп знизиться, бо я так довго не витримаю.
- Ну постіймо, покуримо, пропустиш кілька чарок.
- Да, замінемо більше зло на менше?
- Яюсь так. А що це в них за свято таке на передодні сесії?
- Я незнаю. - глянув у вікно в кухню, де решта в черговий раз випила за відправлення потягу, - Можливо проплатили "бульдозера"??
- Та звідки в них гроші на це? Вони зазвичай на пляшку портвейну скинутись неможуть, а тут заплатити викладачеві? Це ж великі гроші.
- Може тому і п'ють, що нічого не зміниться. - Макс поцілував Лілю, - Головне, що в нас все добре, а вони нехай роблять що хочуть.

Ліля збиралася відповісти, але в цей момент, на балкон увірвався Сергій з великою люлькою для куріння в руках.

- Пити більше не можу. - дістав з кишені пакет з коноплюю, - Потрібно провітрити голову перед наступним заходом. Ви зімною?
- Та ні, дякую, нам і сигарет вистачить. - Ліля простягнула запальничку, - Потрібно?
- Звісно! - Сергій взяв запальничку і недбало забивши люльку, підкурив. - Папа запускає ракету.

Сергій затагнувся на повні легені димом, потримав його в собі і видихнув сідаючи на підлогу.

- Ну ви тут розмовляйте, а я тихенько посиджу.
- Ти в нормі? - Макс рукою похитав його голову.
- Я зайнятий, козли, мені відкриваються таємниці квантової механіки.
- Ну займайся своїм. - Ліля усміхнулася, - Пішли до решти.

На зміну парочці, що виходила з балкону, на нього вийшли всі, окрім двох дівчат і Васіньки.

Залишивши на балконі своїх друзів, котрі вже почали передавати по колу люлбку, Ліля з Максом повернулися до кухні, де в цей момент Віка і Кнопа цілувалися, а Васінька знімав їх на телефон. Помітивши новоприбулих, Васінька сховав телефон і усміхнувся.

- Ну що, вип'ємо за кохання? - промовив він простягаючи пляшку портвейну.
- За кохання можна. - Макс зробив ковток і передав пляшку дівчині, - А ви тут розважаєтеся?
- Можна і так сказати. - Кнопа взяла подругу за руку, - Там вже курять?
- Ну, Сергій вже запустив ракету. - Ліля простягнула пляшку Васінькі.
- Залиш собі. - він взяв дівчат попідруки, - Ми пішли вдихати реальність.

Спокійну бесіду на кухні перервав шум на балконі. Макс, який саме розповідав свої плани на зимові канікули, різко встав і пішов на балкон, та побачене змусило його зупинитися в дверях.

На підлозі сидів Сергій і зовсім не розумів що діється, навіть те, що в нього на голові були одягнені дівочі трусики, а поряд з ним, лише в бюзгалтері і кедах, стояла Кнопа тримаючи в руках люльку. Васінька штовхав Сергія ногою, той падав на кеди дівчини і знову підводився. Пастор стояв з телефоном в руках і знімав все це на відео. Юра лежав у кутку балкону, з розбитою губою, прикриваючи собою Віку. Над ними стояв Вірус з телефоном в руках.

- Що ви тут робите? - Макс спробував відштовхнути Васіньку, та забракло сил. Пастор опустил телефон, усміхнувся і з розмаху ударив Макса в обличчя, з такою силою, що той залетів назад в кухню. Ліля запанікувала і просто застигла на місці, дивлячись як Пастор повільно заходить на кухню, як він схиляється над її хлопцем, як він дістає з кишені телефон, як фотографує закривавлене обличчя, як фотографує її, як повторно б'є Макса по обличчю, але цього разу вже ногою, як випрямляється і йде до неї. Час немов загустів, і тік повільно, як тече ртуть чи сироп від кашлю, що вона пила в дитинстві, з дивним присмаком. Пастор вже стояв поряд з нею і тримав свій телефон перед її обличчям так близько, що вона бачила своє відображення в маленькій камері. І в цей момент час прискорився - спалах камери розтягнувся на цілу хвилину, чи на кілька хвилин, для Лілі час став відносно величиною. Погляд ковзнув по столі, а рука сама вхопила пляшку з портвейном і немов блискавка пронеслася до обличчя. Час знову перетворився на ртуть.

Портвейн виливався з пляшки окроплюючи стіл, її руку, телефон, потрапля на обличчя Пастору і перемішується з його кров'ю. І час знову повернувся до своєї лінійності та стабільності. В руках Ліля тримала розбиту пляшку, а навпроти неї стояв Пастор із закривавленим обличчям. Побачене налякало її, тому кинувши залишки пляшки на підлогу, вона вибігла в коридор. Макс, повернувшись в реальність, побачив свого кривдника у вразливому стані, вхопив його за ногу і повалив на підлогу. Притиснувши його до підлоги коліном, він почув, як відчинився замок вхідних дверей.

- Тікай! - прокричав і вдарив кулаком в закривавлене обличчя Пастора. Час знову зупинився в той момент, коли почулися важкі кроки за спиною. Макс лише встиг повернути голову і побачити Васіньку, котрий біг через кухню. Вхопивши його за футболку, Васінька з легкістю відірвав його від землі, і як в кращих традиціях охоронців

пабів, вхопивши іншою рукою за ремінь джинсів, з усієї сили вдарив ним об холодильник. Ліля вже зробила крок за двері, але почувши глухий удар, зупинилася лише на секунду, та цього було достатньо, щоб сильна рука затягнула її знову в квартиру. Ще секунда, і вона лежала біля ніг Пастора, що саме підводився з підлоги.

- Зачини двері. - сказав він витираючи рукавом кров з обличчя, - Ну що, ви самі винні.

Діставши з кишені розкладний ніж, Пастор схилився над Лілею і перш ніж вона встигла зреагувати - розрізав її футболку на грудях, оголивши білий в червоних плямах портвейну бюстгальтер. І знову з'явилися спалахи від телефону, та дівчина, побачивши свого хлопця непритомним, злякалася і лише дивилася на його нерухоме тіло.

- Ми мали лише фотографувати. - сказав Васінька сідаючи на стілець, - Ми так не домовлялися.
- Я знаю, але йому сподобається. - Пастор продовжував фотографувати, - Пізно вже боятися, а вони самі винні.
- Ну як скажеш, ти ж з ним домовлявся. - Васінька налив в склянку горілки і випив, - Він точно все зробить?
- Годі говорити. - Пастор вказав на Лілю, - Я тут сам, біжи глянь, що там на балконі робиться.

Васінька ще раз випив і пішов на балкон. Зупинившись в дверях, він підкурив сигарету і оглянув балкон. Сергій як і раніше був відірваний від реальності, з трусиками на голові, лежав на підлозі. От тільки тепер на ньому сиділи Кнопа і Віка абсолютно оголені і трусилися від холоду і страху, а Вірус їх фотографував. Юра ж сидів у кутку, обійнявши власні коліна і шморгав закривавленим носом.

- Закінчуй тут, нам потрібно тікати. - Васінька кинув сигаретою в Юру, - Там маленькі проблеми.
- Та куди закінчувати? Я тільки почав. - Вірус підвівся і простягнув телефон, - Сфоткаєш мене?

Без слів, васінька взяв телефон і увімкнув запис, в той момент, як його компаньйон почав розстібати пояс на джинсах. В цей момент, Юра, немов змія, стрибнув і повалив на землю Віруса. Не вимикаючи запису, Васінька взяв хлопця за горло і з силою кинув його у вогол де той сидів ще секунду тому.

- Продовжуй. - сказав він допомагаючи другу підвестися, - Мені подобається.

Дівчата, побачивши що відбувається, закричали і кинулися до дверей, та вихід їм перекрив Васінька, він усміхався і продовжував знімати. Дівчата завмерли і на балконі запанувала тиша, лише слабкий хрип чувся десь знизу. Відштовхнувши дівчат, Васінька побачив, що Сергій, котрий до цього був майже непритомний, обхопив руками шию Віруса і з усіх сил душив його.

- Та ви знущаєтеся. - вдарив Сергія ногою по обличчю і той знову відключився, - Що ж ви всі пручаєтеся? Просто зробіть що потрібно і ми підемо. Всі зрозуміли?

У відповідь він почув лише сухий кашель Віруса. Дівчата обійняли Юру і сиділи в кутку.

- Да, знімати тут немає що. - Васінька сховав телефон і підняв товариша, котрий все ще кашляв, - Пішли звідси.
- А що з ними робити? Все пішло не за планом?
- Віктор казав, що все вирішить. Ми, що обіцяли те і зробили.

Васінька взяв Віруса за руку і виштовхав його на кухню.

- А ви сидіть тихо, ми вже йдемо. - вказав пальцем на Сергія, - Тихо, зрозуміло? Щоб я не повертався.

На кухні Пастор саме сміявся і фотографував пару на підлозі.

- Пішли вже. - прокашлявшись відволік його Вірус, - Нам вже час іти.
- Вони ще не покарані за свої дії. - Пастор вдарив ногою неприємного Макса, - Я ще не закінчив. Що там решта?
- Сидять в кутку і плачуть. - Васінька усміхнувся, - Все під контролем.
- Під яким контролем? Там вікна відчинені. Швидко туди.

Васінька ще кілька секунд усміхався, потім усмішка змінилася на гримасу здивування і він побіг на балкон. Пастор плюнув кров'ю йому в слід, повернув свій погляд до парочки на підлозі, та дівчини там не було.

- Де вона? - закричав він, - Вірус, де вона зникла?

Вірус здивовано подивився на Пастора, потім на двері на балкон, на неприємного Макса і розвів руками.

- Ти взагалі дурний? - Пастор повернув голову до дверей, - А це ще що?

В дверях стояла Ліля тримаючи в руках лижну палку, що залишилася в квартирі від власників. Пастор не встиг зреагувати, як вістря палки увійшло в його око.

- Вася, тікай! - закричав Вірус і побіг на балкон.

Отямившись, Ліля витягла лижну палку з ока Пастора і той впав. Повільно, з острахом зазирнула на балкон. Сергій лежав на підлозі, дівчата з Юрою сиділи в кутку прикриваючись своїм одягом, а у вікні якраз зникла спина Васіньки.

- Що робити? - запитала Віка витираючи сльози.
- Викликай поліцію. - сказала Ліля і кинувши лижну палку заплакала, як немовля в якого ріжуться зуби - захилинаючись слізьми.

---

* Бульдозер - викладач, котрий допомагає студентам здавати сесію за гроші